

Motion till riksdagen 2006/07:Sf218

av **Stefan Tornberg (c)**

Bättre åtgärder för frisknärvaro

Förslag till riksdagsbeslut

1. Riksdagen tillkännager för regeringen som sin mening vad i motionen anförs om åtgärder för att ge flera möjligheter att komma tillbaka i arbete.
2. Riksdagen tillkännager för regeringen som sin mening vad i motionen anförs om vikten av sjukskrivnas möjligheter till ideellt engagemang.

Motivering

Sjukfrånvaron är ett samhällsekonomiskt problem av betydande proportioner. Ökad sjukfrånvaro, långtidssjukskrivningar och förtidspensioneringar utvecklades under åren 1997 – 2003 till ett av de största hoten mot vår nationella ekonomi. Den desperata jakten på att minska sjuktalet som regeringen inlett har samtidigt många gånger drabbat de mesta utsatta.

Politiken mot ohälsan får inte ensidigt fokusera på sjukförsäkringen utan måste ta ett helhetsgrepp på hela den del av befolkningen i arbetsför ålder som slås ut från arbetsmarknaden.

Sjukfrånvaron (frånvaro från arbetslivet på grund av sjukskrivning/förtidspension) blir ännu mer problematiskt, eftersom många faktiskt vill arbeta men i stället blir fångar i detta centralistiska system. De förvägras hjälp att komma tillbaka eller hitta ett nytt jobb. Detta på grund av bristande samordning mellan Försäkringskassan och arbetsförmedlingen samt bristande uppföljning och rehabiliteringsinsatser.

Ett ideellt engagemang i förenings- och kulturlivet är för många en viktig del av rehabiliteringen. Därför är Försäkringskassans hårda hållning minst sagt en "björntjänst".

Arbetet mot ohälsan försvåras genom de inlåsningseffekter och incitamentsstrukturer som socialförsäkringarnas konstruktion och den svenska arbetsmarknadens bristande flexibilitet medför.

Fel! Okänt namn på

Mycket av det rehabiliteringsarbete som utförs i dag är av god kvalitet. Problemet är att resurserna inte på långt när är tillräckliga för att möta behoven. Ofta är tillgången godtycklig och beroende av den sjukskrivnes egna initiativ.

Arbetsgivarna måste samtidigt bli bättre med rehabilitering inom företagshälsovården. När det handlar om medicinsk behandling och rehabilitering behöver den sjukskrivne ofta vända sig till flera aktörer som Försäkringskassan, primärvården, sjukvården, företagshälsovård m.m. Detta tar både tid, energi och tär på den enskildes motivation.

Statens ansvar ska vara att utöva en rimlig kontroll samt att säkerställa en fungerande och effektiv rehabilitering som är dimensionerad efter de stora behoven.

Arbetsgivarens ansvar ska vara att utforma arbetsvillkoren på så sätt att den anställde ges rimliga möjligheter att fullfölja sina arbetsuppgifter utan att dessa leder till ohälsa samt att inom rimliga gränser vara delaktiga i rehabiliteringsarbetet.

Den anställdes ansvar ska vara att ta ett ansvar för sin egenvård och sitt förebyggande friskvårdsarbete, att inte överutnyttja ersättningssystemen samt att konstruktivt delta i rehabiliteringsarbetet.

En bättre samordning med förtroendeläkarna på Försäkringskassan måste komma till stånd för att få en mer gemensam bedömningsgrund för diagnos och rehabiliteringsåtgärd. Läkarintygen måste utvecklas med sikte på att i större utsträckning bli friskintyg för individens arbetsförmåga.

Det ska finnas ett tydligt arbetsmål i sjukförsäkringen. Sjukförsäkringen är inte en varaktig försörjning utan ska säkerställa den enskildes ekonomiska trygghet vid sjukfrånvaro.

Ekonomiska resurser från sjukförsäkringssystemet måste kunna användas för aktiv behandling och rehabilitering. Finansiell samordning mellan Försäkringskassan, arbetsförmedlingen, kommunen och landstinget införs för effektivare och mer individinriktad rehabilitering.

Kattrakandet med de sjuka måste stoppas. Garantera en snabb och anpassad rehabilitering och samordna Försäkringskassans, arbetsförmedlingens och sjukvårdens insatser. Ingen ska tillåtas hamna utanför.

Stockholm den 24 oktober 2006

Stefan Tornberg (c)